

Szilágyi János: Toroni ábrándok (M.A.G.U.S. novella)

A lovak patájának dobogása betölti a tudatomat. Minden ügyességemre szükség van, hogy a nyeregben maradjak. A környezetem homályos, színes foltokká mosódik. Magamban átkozódok csak, hogyan lehet ezt egyáltalán élvezni, mert szabad lélegzetem sincsen káromkodni. Az állat nem nyugszik alattam. Mintha csak ősi ösztön űzni, a hit, hogyha elég gyorsan nyargal kijut alólam. Nem is hinné mennyire ugyanaz a vágyunk.

- Most már sokkal jobban megy, Axel! – a lány hangja csak nehezen jut el tudatomig amint minden izmommal a kötőfék birtoklásáért harcolok a ló engedetlenkedő fejével. A szél szárnyán jutnak el hozzám szavai, mivel több lányira előttem vágat és nem kell felnéznem ahhoz, hogy tudjam, anyáskodóan lemarad olykor, hogy beérhessem zabolátlan háttal.

Mikor mellé érek határozottabban rántom meg a kantárt és a ló feje ellenkezően fel is emelkedik. Még egy kis egyensúlyozás, hogy a nyeregben maradjak, de végül engedelmesen lefékez a világosabb állattársa mellé. Érzem elégedetlenségét a lüktető erek tapintásából a nyakán, de csak arra tudok gondolni, hogy ha kell, akkor erővel ülöm meg a dögöt.

- Még mindig egy kissé barbár módra bánsz vele – jegyzi meg a lány bűgő hangon és most már alkalmam is van a szemébe nézni a vágatás után. Könnyűléptűek népéből való ... ő könnyen beszél. Pusztán arcvonásainak harmóniája láttán megszeliülnek a legvadabb bestiák is, még egy byzon is könnyörgőn nézne rá, hogy hátára vehesse. Még emberi mértékkel is gyönyörű.
- Kezdem bánni már, Ayala, hogy megkértel taníts meg erre a tudományra – vallom be két kerty levegő között. – Az én koromban már nemigen tanul meg új trükköket az ember.
- Úgy beszélsz, mint egy hosszúszakállú aggastyán – hangja vádló színnel rezgett, de szemei nevettek, türelmes tanítómesterem volt. – bezzeg, hogyha verekedésről lenne szó akkor rögtön az élre törnél inkább, minthogy hátul kutyaagolj.
- Hamarosan azt hiszem meg is kell tennem – komorultam el ahogy lassan visszanyertem megszokott látásomat és a távolba tekinthettem – azok mögött a hegyek mögött már a hazám, Toron terül el. Oda pedig nem kérnék meg titeket, hogy kövessetek. Mikor legutóbb jártam arra nem tisztelték a népedet, még annyira sem mint én és mégannyira sem mint a szukék legutóbb.
- Gondolom – szűkült össze mostmár a szeme is elgondolkozva, ahogy a Piderák komor vonala felé tekintett. – de éppen azért is mennék veled, mert úgy érzem szükséged volna rám és ránk is odaát.

- Talán éppen ezért nem kérnék – válaszoltam némi hallgatás után. A bőrömön éreztem a tekintetét és mivel nem szoktam meg még mindig egy ilyen nemes lény figyelmét egy újabb korty levegő után sietve eltereltem a témát. – Erről jut eszembe, a sárga szerzetes és a nyulánk gyógyító hol maradt el?

Szerencsére a távolban halk lódobogás kélt és említett társaink is hamarosan beértek minket az ösvényen, ami a kis dombra vezetett fel. A szuke arca alig látszott ki széles karimájú kalapja alól a megerőltetéstől, de a másik társunk büszkén, egyenes derékkal ülte meg a lovát. Mióta hazája, Tiadlan földjére léptünk egészen kiegyenesedtek az arcvonásai. Sinemoszukén minden bokorban ellenségtől tartott, de itt szó szerint nyeregben érezhette magát. Bezzeg a hegyeken túl ...

- Örömmel veszem, hogy most nem kell a nagy harcost összekaparnunk a lova alól a sárból, ezek szerint kezd megfoganni rajta a hölgy tanítása – jegyezte meg a szuke talányos humorral, amit mindig annyi cinizmussal fűszerezett, hogy kötekedő jókedvre derítsen, de még éppen ne akarjam keresztüldőfni a csatacsillagommal. Tehát kedveltem.
- Sok a levél, de egy a fa – jegyezte meg Ayala szokásos sirenari bölcsességeinek egyikével, amiből mindenki általában kitalálhatta, hogy mire is gondol, de én már kezdtem sejteni, hogy ezekkel akasztja meg alkalmanként kirobbanó természetemet. Meghagytam ebbéli hitében.
- Barátaim, utunk idáig vezetett közösen, nekem dolgom van odaát, ahová a madár sem repül szívesen – jelentettem ki.
- Még rajban sem szívesen szárnyallnak arra? – bölcselkedett a tiadlani, de tudtam, hogy benne sokkal inkább dacol a népének gyűlölete a toroniak iránt a kalandozótársakhoz kötődéssel, mint mutatja – Úgy értem egyedül biztosan nem, de talán együttes erővel ...
- Köszönöm Renall, de nem. Erre az útra egyedül kell lépnem.
- Akkor engedd meg nekünk, hogy a határnál fekvő erődokolostorban megvárjunk – vetette fel Ayala mentőtlet gyanánt, ránéztem, de vonásai kiismerhetetlenek voltak, mint egy többszáz éves maszk – a többiek nevében nem beszélhetek, de én tudok várni ötven hatvan esztendő.
- Ez igazán kedves – mosolyodtam el és láttam társainkon, hogy még az ő szigorú nevelésük ellenére is legszívesebben kipukkadnának a nevetéstől – de szívesen veszem, hogyha megvártok. Nem tervezek túl sokáig időzni odaát.
- Hát akkor – egyenesedett ki a szuke a nyeregben amennyire méretei engedték – még egy darabig poroszkálhatunk együtt a lovakon.
- Akkor már inkább vágtazzunk – morogtam, arra gondolva, hogy még egy napot nem viselnék el nyeregben.
- Verseny a révig? – vetette fel Renall, a Gyógyító és jó példával járva elől megsarkantyúzta lovát és ledübörgött a hegyről.

A szerzetes egy vicsorral az arcán követte és Ayala ajkán is örömteli kacagás tört fel, a lova pedig mintha magától tenné kirobbant álló helyzetéből. Megmarkoltam a gyeplőt és összeszorítottam a fogamat. Már valamivel kevesebb erővel rúgtam oldalba a hátast és az engedelmesebben eredt a többi nyomában.

A hegyeken könnyebben keltem át, mint reméltem. Pár napja kóboroltam csak a fenyvesben, amikor a Pengefalról kiküldött szakasz rámtalált. Régebben amikor egy nemes hazatért gyalogszerrel az ellenség országaiból számíthatott néhány hét kényszerpihenőre mentalisták vendégségében. Most azonban a határ vadászokat csak azért küldték ki rám, hogy a legközelebbi kereskedőállomásra kísérjenek. Vezetőjük egy idősebb pieter felismert, mint mondta látott egyszer a shuluri arénában számszeríjászként.

A fiatalabb beosztottjai egyik este a tábortűznél hüledezve hallgatták az öreg beszámolóját a véres vigadalomról, ami egykor a fővárosi viadal velejárója volt. Mint megtudtam manapság kérhetnek kegyelmet is a legyőzöttek és még kapnak is sokszor. Olykor megesk, hogy idegen ország szülötte sem rabszolgaként lép a homokra, hanem szabad akaratából, pénzügyi támogatók kegyén keresztül.

Másnap váltunk el, amikor egy poros országúthoz értünk ki a vadonból. Shín tartomány jellegzetes alföldjének határán. Nem rajongtam a látványért, távolodva a hegyektől még többször visszafordultam, hogy vonalaik erejéből begyűjtsék valamennyit a lelkem számára, ahhoz, ami előttem állt. Utamat rendben megmunkált földek és egy alkalommal magányos khótorr pap társasága kísérte.

Tőle igazolást nyertem azokról a dolgokról, amikről csak szóbeszédet hallottam a külvilágban: Morgena visszatérésével új világ jött el a toroniak számára. Az eddigi üldözöttek kegyelemben részesültek és a zászlóháborúk szomorú történelmében felnőtt ifjak nemzedéke megdöntötte Tharr egyeduralmát, s miután a császár és a Hatalmasok is elfordultak a káosz egyházától több templomát lebontották, hívei pedig a kedélyesebb aspektusaihoz fordultak vagy az árnyékok közé rejtőztek.

Ő pedig kifaggatott hitemről és vallásomról. Előbb nehezen vallottam be neki a nyugaton történt kalandjaimat és aztán is némi hitetlenséggel fogadta a sníl isten ellen vívott szent háború krónikáját, az ősi isten, Ha'ér visszatérését és hívei terjedését, de miután filozófiát cseréltünk megegyeztünk abban, hogy az Építő tanai nem sokban különböznek a káoszból birodalmat építő Tharr tanításaitól.

Utam végcélje Pir és Dagh Pietten városa között félúton fekvő mezővárosnak csúfolt nagyobb kiterjedésű falu, Vesche volt. Ekkor már hátamat ólomsúlyként húzta a legutóbbi „fizetségemül” kapott negyed ezer aranypénz. Hálát adtam Toron régi és új isteneinek, hogy Enoszuke halcsontra emlékeztető pénzneme nem olyan tilalmas jószág egy vándornál, mint a Szövetségben vert rezekek, amelyek birtoklásáért és botozás járt még régen.

Vesche határában már feltűntek a rabszolgamunkások az út mentén, akik tompa fa eszközeikkel igyekeztek kapálni és földet törni. Egyszerű ruházatuk és piszkos arcuk ellenére elégedettnek tűntek. Jó idő volt, kellemes szél fújt délről, a tenger felől. Ilyenkor még a munka is lehet öröm, azt az apróságot pedig, hogy kényszerből dolgozik az ember és másnak a földjét művelni elfeledtetni a shíni alföld hangulata.

Mint ahol megállt az idő, úgy léptem át a falu határában álló fasor határát, mint aki tegnap köpte le a poros ösvényt a háta mögött azzal, hogy soha be nem teszi a lábát. Negyed százada már. De az út fölé korult fák között lépkedve megint tizenéves suhancnak éreztem magamat, rossz értelemben. Megigézve jártam olyan reflexektől hajtva az úton, amiket azt hittem már elfeledtem ... mert el akartam felejteni.

Utam végigvezetett az obsor rabszolgák szállásain keresztül, ahol kutyaugatás törte meg a napközép csendjét amerre jártam, majd a navor kézművesek már kőből is emelt takaros házai közé kanyarodtam, csakhogy szembenézhessek a település látképét uraló Tharr templom sötét tornyával. Ebben a pillanatban a khótorr vándorpap elbeszélései hagymázás képzelgésnek tűntek, toroni ábrándoknak, hiszen a háromfejű szörnyisten temploma most is itt meredt ki a földből tiszteletet követelően és vésztjósloán.

Csak amikor közelebb mentem láttam, hogy a valóság kicsit már, mint amit a hazatérés sokkja okozott és mosta össze a valót gyermeki emlékeimmel. A baljóslatú épület gerincén friss koromnyomok, tűz és

gyűlölet nyomai kanyarogtak végig ott, ahol a mohó lángnyelvek a kőszerkezetet tartó gerendákba kaptak. Csak a toroni kőművesek bravúrnak köszönhető, hogy az épület nem roskadt össze a súlya alatt és a hatalmas sziklál, melyeket a Piderákból szállítottak idáig egymásra csúsztatva megőrizték az eredeti épület formáját.

Végigjártam az épületet kívülről, de bemennem már nem maradt kedvem. A templom mentén futó utcába kanyarodtam inkább és egy kertes vályogház udvaráig lépdeltem. A kerítés mellett állva lestem be az udvarra, ahol a lugasban egy idős asszony ült, élvezte a kora nyári időt, körülötte varrószerszámok és konyhai eszközök. Egy pillanatra megszedültem. Megpördülve határozott léptekkel visszavágtattam a templom felé, nem érdekelt a hátamat húzó súly, a fáradtság és a vágy, hogy vetett ágyban aludjak.

Nem viseltem volna el, hogyha könnyezni lát az az asszony ott a verandán szégyenemben.

Az emlékeimben élő kúria más volt, robusztosabb. Erőszerű tornyai voltak, mindig harcra kész fíjasokkal és sötét kámszás pietorokkal, akiket gyermeki képzeletünk császári orgyilkosok ügyességével és gyorsaságával vértezett föl. Nem mintha hibáztatnám az ajtónálló fegyverest, mert egy ilyen délutánon inkább elszunyókál, de azért ... osonó shenarnak éreztem magamat, ahogy hangtalanul beléptem mellette az elfüggönyözött rezidencia előterébe.

A családi címer vörös posztóba szöve most is uralta termet, mintha fénye sem fogyott volna, ahogy a mágikus szövete láthatatlan szellő rezdüléseire táncolva lógott a keresztgerendáról. Az ágaskodó toroni mént szimbolizáló címer mintha élt volna, vonzotta a belépő tekintetét és ezzel alkalmat ad a sarkok árnyékában posztoló pietoroknak időben reagálni a behatolóra.

Ketten rohantak rám nesztelenül, félhátulról. Ha nem azzal töltöttem volna el gyerekkorom felét, hogy a ház őrszemeinek a figyelmét kikerüljem akkor most nem ők feküdtek volna a szőnyegen kiterülve betört orrokkal. A karomra szíjzott pajzs kettőt kondult mire körbeforogtam és újra a lobogót csodálhattam. Sziszegésük jól illett a falon levert Tharr képmás árválkodó kígyófejéhez.

Mire megjelentek az obsor szolgák a fájdalomtól sziszegő pietorok is a helyükre kushadtak. Okkal gondolhatták, hogyha nem csatoltam le oldalamról a krómozott csatacsillagot és nem végeztem ki őket a földön fekvéskor ezután sem fogok csatakiáltással a háziakra rontani. Van valami egyszerű szépség a toroni logikában, amit különösen hazámtól távol kezdtem el értékelni.

Az obsor némán meghajolt előttem és én kegyesen biccentettem neki tudomásul véve jelenlétét. Szótlatlanul elindult az emeleti lépcső felé és én követtem lépteit. A ház állapotának javára válljon, hogy nem recsegett az öreg fa lépcsőzet, ahogyan testsúlyommal végigdübörögtem rajta. Egy emeleti szobába vezetett, amiről tudtam, hogy a lovagterem szomszédságában lévő dolgozószoba.

Az ajtót kitarva feltűnt a könyvespolcok körvonala még annak ellenére is, hogy az ablakokat sötét szövettel zárták le, jól láthatóan régebben és nemigen nyitogatták. A polcok között egy nyurga alak járkált és az obsor halk kopogtatására az ajtókereten, mert megszólalnia nem volt szabad, felkapta a fejét és kiejtette kezéből a könyveket. Elégedett voltam a hatással, nyájas mosollyal léptem be és húztam be magam után az ajtót.

A döbbenet elmúltával legjobb gyerekkori barátom helytel kinnál egy kis teázó asztal mellett, ahol két fotel trónolt. Élvezettel terültem el benne, némiképp szabadkozva azon, hogy még az út porát viselem

inkább, de barátomat ez nem zavarta. Elhelyezkedett velem szemben és az ablaknak háttal a másik fotelben és a langyos teán kívül pipadohánnyal is megkínált. Mindig is rendes fiú volt.

- Szóval manapság inkább már ezen az Axel néven futsz – állapította meg tudálékosan, ahogy előadtam az évek rövid summázatát neki kalandjaimról. – megmondom őszintén, amilyen hévvel elmentél innen egykor nem hittem volna, hogy még valaha viszontlátlak.
- Én sem – hagytam rá hazatérésem okainak kifürkészését hamar – hogy vannak szüleid?
- Édesanyám a rákövetkező télen hunyt el, hogy te is elmentél innen – úgy tetszett elevenébe vágtam a modortalan kérdéssel és bár egymás között nem volt ez feltétlenül szentségtörés, de alaposan megtépázta a toroni etikettet – mint tudod a Szövetségnek fizetett sarcok egyre nagyobb adók kivetésére kötelezték a vidéket és az éhínség nem kímélte a famorok kasztját sem. Apám büszke ember volt, de anyám halála megtört őt és nem sokkal később saját kezével vetett véget szenvedéseinek. Morgena új papjai talán hozhattak volna enyhülést szenvedéseire, de akkor még ...
- Tudom. Akkor még Tharr hívei irányították itt az élet menetét. Emlékszem.
- Symone pedig – kívárt, biztos kíváncsi volt hogyan regálok a régen hallott névre – jól van. Egy shuluri nemes jegyezte el nemrég és hamarosan el is jön érte. Igazán kedvező házasságot kötöttem neki.
- Minden bizonnyal. Sokminden szakadhatott a nyakadba atyád távozásával. – legszívesebben megveregtettem volna a vállát együttérzés gyanánt, de nemcsak a kis asztal választott el minket, hanem a külön töltött hosszú évek, amik megfakítanak még egy barátságot is.
- Most pedig rajtam van a sor, hogy továbbvigyem a házunk vérvonalát és a nevét. Meglepődnél milyen nehéz ez, tekintettel arra, hogy a kyr vérű famor lányok egyre ritkábbak és az igazat megvallva nem is itt a dolgozóban kellene gubbasztanom, hogy kifogjak egyet – elmosolyodott – Te az ilyesmiben úgyis mindig előttünk jártál.
- Biztos vagyok benne, hogy a vérnász alkalmával azért te is felhúzod a régi feszes gúnyát, elnézve téged, legalább beleférsz, ellentétben velem.
- A vérnász ... ó igen! Micsoda esték voltak azok – merengve tekintett valahová a távolba a könyvespolcok közé – mintha légiókként ostromoltuk volna a píri lányokat és nem ejtettünk foglyokat, mindig minden katonának akadt zsákmánya a csata végén. – megrázta a fejét, mint aki álomból ébred – meglepődnél, hogy mivé változtak ezek az alkalmak. Manapság a templom romjai között zajlanak az ilyen összejövetelek, de már a az új módi szerint.
- Képzem – zártam rövidre a nosztalgiahullámot, mielőtt engem is magával ragad – a szüleimről mit tudsz? Itt laknak még?
- Nem, dehogy. Már régen beköltöztek Dagh Piettenbe, ott, Tharr egyik utolsó fészkeben még nagyjából a régi rendben telik az idő.
- És a Bakpápa vagy érsek vagy mi a fene volt az? Az is ott székel még?
- Nemigazán jönnek onnan hírek, pár éve tudom, hogy külföldi merényletet követtek el a vallási vezető ellen, dehogy sikerrel jártak vagy velük mi lett, arról itt vidéken fogalmunk sincsen.
- Érthető – hagytam annyiban a vallási kérdéseket – szóval akkor ott élnek mostanság. Ha minden igaz pontosan olyan társaságban, amit megérdemelnek, és amire mindig is vágytak.
- Úgy hiszem, de nem értettem soha ezt az ellenszenvet benned, amit irántuk tápláltál.
- Elég, hogyha én értem – hazudtam. Az idő és az évek elhomályosítja az egykor oly tiszta érveket és okokat, már csak a döntések ténye maradt meg és a dac, hogy valamiért egykor kiálltam mellettük, tehát biztosan helyesek voltak – jó volt újra látni téged, de hamarosan szállás után kell néznom a visszaút előtt.
- Ezt nem engedhetem, estére előkészítünk neked egy vendégszobát és természetesen vacsorára is elvárunk – elgondolkodva nézett rám, miközben szedelőzködni kezdtem néma

beleegyezésként az elhangzottakra, talányos megjegyzése már az ajtónál ért utol – Nem kérdezted, hogy itt van e.

- Kicsoda? – kérdeztem tettetett értetlenséggel. Büszkeségem vagy az etikett kívánta így, nem tudom.
- Symone, mint mondtam, még nem jött el érte a jegyese, a szobájában van, vagy a toronyban festeget – elmosolyodott – ő bezzeg éveig nyaggatott, hogy hozassalak vissza.

Csak az utcára kiérve nyugodott meg kissé a szívem dobogása. Kifutottam, menekültem a famor kúriából, keresztül a szőlőlugason, ki a vaskapun, talán hogy a toronyból kitekintve véletlenül se láthasson meg. Egyre rosszabb ötletnek tűnt előttem az, hogy hazajöttem. Minek megtenni ekkora utat, hogy alig akarok vagy bírok találkozni bárkivel is? Urrá kell lennem az érzelmeimen. Erre egy férfinak két módja is van, ital és a nők, de egy toroni férfinak szerencsére akad egy harmadik is.

Az aréna is kisebb volt, mint amire emlékeztem, de mostanra már nem lepődtem meg ezen. Persze, nem mérhető a Shulur vagy Abaszisz arénáihoz, de ezt már akkoris éreztem, amikor először a fővárosba utaztam apám oldalán. Visszatérve akkor még csalódott is voltam, hogy egy gyerekes homokozó a nagy arénához képest. Most mégis megnyugtatott kissé a látványa. Szabályos kőkör az árnyékos lelátók között, négy viador tusakodik a délután tikkasztó napsütésében.

Pedig az aréna alapjait a mende-mondák szerint még a kyrek rakták le ... valamilyen más célra persze. Mégis ideális volt, hogy a vándor gladiátor csapatok bemutathassák tudásukat a helyieknek a kiválasztott obsorokon. Ha pedig éppen két csapat is a városban járt akkor volt csak igazi látványosság a telivér gladiátorok összerohanása. Akkor ugyan nem minden harc tartott halálig persze, de súlyos pénzek cseréltek gazdát.

Engem mindig lenyűgözött az ilyen vándorok érkezése, minden gladátorra jutott két-három szolga, kiképzők, azok családjai, elmaradhatatlan látványelemnek táncos- és kéjnök, akik útközben akaszkodtak a menetre ideig-óráig, vándor papok és diákok, önjelölt krónikások, minden hájjal megkent rabszolgakereskedők és portékájuk, hiszen a gladiátorok mellett az fogyóeszköz és ehhez hasonló népség ... nem beszélve az egzotikus állatokról, amiket a viadalok szüneteiben még meg is lehetett nézni.

Persze ez könnyen elmaradhat látványban egy külföldi szemében, ha erioni mércével nézzük vagy pyar területek sátras vándorcirkuszaival vetjük össze, de egy, a Shín alföldjén született fiúnak ez minden volt, amire csak képzelete vágyhatott. Ilyen voltam én is, még bort sem ízlelt szám soha, amikor már megrészegettem a távoli helyekről érkezett viadorok történeteitől, legendáitól és évente két-három alkalommal saját szememmel is láthattam megelevenedni az arénánkban őket.

A nyugati lelátón gyülekező sokaság közé vegyültem, hogy ne zavarja me szórakozásomat a nap, de a lent küzdők fémfegyverein és vértjein jó szögben ragyoghasson a fény, terelje el borús gondolataimat. Bár öltözetem valamelyest kilógott a helyiek gúnyái közül, na persze nem díszességével, hanem elnyűttségével, fizimiskámban többen földit fedezhettek fel, okkal gondolhattak koros zsoldosnak vagy pihenő testőrnek. Nem kevés malíciával gondoltam rá, hogy igazuk van.

A viadal csak félig volt komoly, bár lelkesen püfölték egymást odalent a srácok, de azon kívül, hogy szándékosan a tömegnek játszottak nem voltak valódi helyzetek. Kiszámított találatok az ellenség vértjére vagy kardjára, látszólag csontrepesztő ütések sisakra, amelyek hangját a remek akusztikájú aréna még ki is emelte. Amikor a tömeg figyelme lankadni kezdett vér serkent, hogy jelezze, a

küzdelem háromnegyedénél járnak már és valóban, nemsokára a „sérült” ellenség a földre került, a városi hivatalnok pedig kegyesen életet adományozott a jó küzdelmet adó harcosoknak.

Kicsit irigyeltem a palánk tövében lelkesen kapaszkodó kölyköket, akik egyrészt a belépő díj árát igyekeztek így megspórolni, másrészt koruknál fogva nem lehettek volna itt magukban. Egy pietor, aki fehér ruházatban remekül rejtőzött az árnyékvetők tövében meg is indult a kölykök felé, de mikor meglátta rosszalló pillantásomat inkább visszaórázkodott a helyére. Értékeltem. Famosos külsőm még mindig jelent valamit errefelé, de meg nem tudnám mondani, melyik ősöm lehetett kyr vérű.

Időben érkeztem vissza a vacsorára, a bejáratnál már éberem figyelte az őrszem és illő módon be is jelentett. A sarokban kuporgó pietorok szeméből nem tudtam kiolvasni a haragot, de egyikük arcán még mindig vöröslött a délutáni heg. Tisztelettudó népek ezek a toroniak ... talán nem is csoda, hogy nem volt maradásom közöttük, én biztos nem tudnék egész nap ugrásra készen feszülni egy sarokban. Igaz, az eredeti tervek szerint nem is kellett volna, de ...

... elakadt a lélegzetem amikor a vörös lobogó ráncai között feltűnt a lépcsőn Symone. Emlékeztem, hogy szép. Talán külvilági szemmel nem volna egy szépség, de toroni értékeket figyelembe véve szinte tökéletes volt. Helyenként barnás tincsekbe hajló hófehér haja körbefutotta vékony vállát és alacsony termete közepéig kiemelte nőies alakját. Másfél évtizeddel ezelőtt lovagi költemények megmentésre érdemes hajadona lehetett. Mostanra azonban inkább nőies vonalai erősödtek és olyan gyengéd szeretettel nézett le rám, mint anya tekint a tékozló fiúra ... teljes joggal persze.

Önkéntelenül kihúztam magamat, ameddig lelibegett a lépcsőn és csak akkor szólítottam meg, amikor kezével jelezte is, hogy megtehetem. Egymás között talán nem lett volna rá szükség, szívem mélyén reméltem csak hogy nem, de a háziak előtt be kellett tartani az illetet. Udvariassági formulákkal köszöntöttük egymást, mintha csak tegnap üvöltöttem volna vele utoljára ebben a teremben, nem pedig ... hogy a vértengerbe fúlna ... két évtizeddel ezelőtt.

- Merre járt mióta nélkülöznünk kellett társaságát kedves ...
- Axel, suessa. A nevem Axel Ragaen.
- Tehát azt a szép nemesi nevét elrejtí a durva katonás becenév mögé.
- Gladiátor név, kegyelme, és büszkébb vagyok rá, mint a régire.
- Csakugyan? – tettette az érdeklődő nemes hölgyet, hogy legszívesebben megfolytottam volna.
- Csakugyan – zártam rövidra a színjátékot – megengedi, hogy az étkezőbe kísérem?
- Ó, tehát még emlékszik, hogy merre van? – nincs mese, meg fogom ölni.
- Azt hiszem igen, de ha az udvarra jutunk közben a libákhoz, akkor erősen szorítsa a karomat, hogy el ne veszítsem. – megjegyzésemre éreztem, hogy a karom köré fonódó tenyere felmelegsik kissé és csak én vettem észre szemében a macskás dühöt, ahogyan magába folytva szavait engedi, hogy vezessem.

- Ez a bor igazán remek, még jobb is, mint amire emlékeztem. – elégedetten tettem le a kristálypoharat.
- Igazság szerint nem is shíni, a szomszédos Odassyn tartományból hozatom alkalmanként. – jegyezte meg házigazdám és kedves barátom. – ha gondold az útra vihetnél magaddal majd.
- Útra? Talán ismét távozni készül, néhány pillanatra a vendégünk? – Symone tettett meglepetése kimért volt és udvarias, mint amilyen egy toroni nemes hölgyhöz illik. Jó feleség lesz.

- Nos, igen. Terveim szerint holnap hajnalban visszaindulok Tiadlanba. – vártam volna, hogy ez a célmegjelölés rosszallást vállt majd ki a helyiekből, de pozitívan csalódtam.
- Igazán remek vidék lehet – jegyezte meg kedvtelve a borát lötykölve poharában barátom – mindig is vágytam látni a Piderákon túli földeket és embereket.
- Semmi akadály, hogy velem tarts, néhány nap lóval és máris ...
- Belerángatnád őt is a famorhoz méltatlan életbe? – csapott le rám Symone immáron valóban váratlan éllel, amiben éreztem a gerenda deszái között lapuló pietorok fegyverének fémes kattánását is, ahogyan egy körömnnyire meglazítják a hüvelyt.
- Azért a külvilágiak sem barbárok, remek fogadók és kultúrált szórakozást is kínál mindaz, ami ott van – jegyeztem meg félig bizonytalanul – biztos vagyok benne, hogy nem volna veszélyes kiruccanás.
- Bárcsak tehetném – sóhajtott a házigazda, de egészségem nem engedi.
- Sajnálom – ragadtam rá az arany étkészlet villájára és inkább az ételbe temetkeztem. Az a nyomasztó érzés szállt meg, hogy egyedül eszem, barátom szinte csak kapirgálta az ételt, Symone pedig minden apró falat között villámot szórt a szemével felém. Rossz ötlet, volt ez az utazás.

Még mindig égett az arcom Symone pofonjától. A toronyszobában állva szemben vele és festményeivel fegyvertelennek éreztem magamat. Itt már nem túrtóztette magát, ütött vágott és csépel, én pedig hagytam magamat. Hagytam, hogy kiadja a gőzt, más toroniak erre külön rabszolgáltartanak. Neki be kellett érnie velem.

Nem volt szükség szavakra, a szoba berendezése mindent elárult: tízujjas karmolások a gerendában, szétcincált vászon és fal tövébe hajtott, eltört ecsetek. Mindez persze félrevezető lett volna a festmények látványa nélkül: komor, fekete öltözötű férfi, fehér sörénnyel, különböző élethelyzetekben és módokon. Életem pillanatai vászon és festékbörtönben. Túl homályosak ahhoz, hogy valaki életben látta volna őket, de túl pontosak ahhoz, hogy fantáziának higgyem. Álmodat festett a lány.

Toronyszobájába zárva átélte velem életem fontos pillanataimat: győzelmeimet, csalódásaimat, fájdalmamat, hódításaimat. Belegondoltam, hogy milyen érzés lehet, mikor más nők karjaiban látott, milyen lehetett távol, boldognak tudnia, veszélyben, sebláztól fentrengve átélnie azt, amit nekem férfinak is alkalmanként nehéz volt túlélnem. Aztán azokat a napokat, mikor tudta, hogy ide tartok, hogy felé közeledem. A remény, hogy érte, hogy tudomást szereztem közelgő házasságáról.

De ahogy könnyes szemével nézett rám tudtam, hogy erről már nem lehet szó. Elkéstem, évekké, érzelmekkel és sebekkel késtem le arról, hogy megmentője legyek. Nem érzett már irántam szerelmet, ahogy én sem iránta. Túl fiatalon váltunk el, gyerekeként és túl későn találkoztunk újra. Egy romantikus bárd, persze könnyen félreérthetné a helyzetet. De Toronban nincsenek bárdok.

Szavak nélkül távoztam cellájából, elcsigázottan lépdeltem le a lépcsőn és tekintetemet vonzotta a megcsonkított Tharr dombormú. Amikor az érzelmeim ellenem dolgoznak egy menekvésem marad: a rutin, az a különös kalandozó ösztön, ami elől éppúgy nehéz elmenekülni, mint a hétköznapiak folytogatós szorításából ... csak máskor és másképpen okoz fájdalmat.

Kiléptem a csillagos toroni éjszakába, nem vettem tudomást a pietorok diszkrét kapucsukásáról mögöttem, szinte jelezve, a vendégvárás végetért. Távoli fények felé tekintettem, az egykori templom roncsai felé, ahonnan dal foszlányai szűrődtek felém, hipnotikus takarót borítva az alvó Veschére. Lépteimet is arra felé irányították az ősi ösztönök.

Barátom nem túlzott a megváltozott vérnász szabályain. Rögtön kijózanított az, amit a templom rom mélyén leltem. Az egykori kripták mélyén fiatalok jártak táncot félig ébren, félig valahol egészen máshol járva. Táncuknak mintha csak a felét járnák ezen a síkon, mozdulataikat, mintha egy egészen más világban fejeznék be.

Zene? Dal? Csak ritmus volt, ősi és barbár, méltatlan ahhoz, amit ezeken a földeken egykor hallgattunk, de a tömegnek, ó, a bódult tömegnek több volt mint elég. Ősi kristályok fényén keresztül szikráztak a színek, alig valamicske ruházatban vonaglottak a lánykorból épphogy kinőtt fiatalok. Obsorok és navorok keveredtek itt, örült táncba gabalyodva itt és mintha valami kábítószer hatása alatt valahol egészen máshol is.

Küzdöttem a toroni – és a kalandozó énem ellen is. Ebben a pillanatban egyik sem volt helyes, nem maradt isten, akihez fohászkozhatnék, nem maradt ellenség, akit legyőzve tudhatnám, hogy amit teszek az helyes e vagy sem. Így hát belevetettem magamat az örült ünneplésbe. Csókot loptam egy rabszolgától, szörnyen keserű lőrét döntöttem magamba és ugráltam, tomboltam, feledve a koromat, feledve önmagam.

Valaki egy gyanús pipát dugott az orrom alá, beleszívtam, de le is tüdőztem. Felrémlt előttem Vesche látképe, mintha madárszárnyon látnám, ismertem minden utcát és minden sarkot és többre vágytam. A „dohány” megmutatta a körülöttem állók érzéseit, vágyait, álmait. Utóbbi rekeszbe taszította énem maradék józan felét, egy olyan világba, ahol csak ábrándképeink élnek meg.

Szabadon csatangoltam az álomsíkon, végtagjaim szárnyak és gyűlölt ízelt lábak, a Bíbor Földek fölött repültünk keresztül azokkal, akikről tudtam, hogy körülöttem tombolva szórakoznak. Lecsaptunk a gyanútlanul álmodók világaira, betörtünk mások éjszakai pihenésébe, átéltem száz életet és száz halált, otthon voltam és mégsem. Egy utolsó nagy kőfal előtt álltam és nem vettem észre, hogy már egyedül repülök.

A kőfal formálódni kezdett, mint az utolsó álom, ami még zavartalan volt. Közelebb mentem, pedig éreztem, hogy ezt nem most és nem itt álmodja valaki. A kőlap megmozdult, formálódott és alakot öltött. Üvöltő kőmedve acsargott rám az álomsíkon és lehamvasztotta rólam éteri üvöltésével, mindazt a felesleget, amit a dohány varázsa locsolt szellemtestemre.

Pőrén lebegtem az üvöltő kőmedve előtt apró gyertyalángként, amihez nem tartozik kanóc. Felismertem a jelképet, a címet, a szimbólumot. Egy apró vályogház udvarának portáján van kőbe vésve a bejárat felett, ahol jártam, ahová féltem belépni, mert tudtam mit találnék. Családom címere nézett vissza rám az álomsíkon és ez józanító érzéssel töltött el.

Kábultan ébredtem fel és az egymásba feledkezett testek között nehezen jutottam vissza a felszínre. A friss levegő jót tett a kripta fülledt ízéhez képest. Eszembe jutott a khótorr pap, említett is hasonlót talán ... álomnász. Az új módi ... ajzószerekkel félig itt és félig ott vonagló tömeg. Sokkoló élmény, de nem annyira, mint amit a templom kihalt kertjében láttam.

A hold fényében egy lány teste fölé természetellenes pózba görnyedt egy alak ... egy alak, akit ismertem. Az érzékeim játszottak velem? Legjobb gyerekkori barátom vonaglott volna ott, mintha csak a földön fekvő nyakát szívná? Még mindig a szer hatása alatt lehetek ... a lány pedig ... a lány pedig ...

Barátom rámnéz, szemében vadállatias szenvedély és nekemront. Soha semmikor nem lett volna képes kézitusában fölém kerekedni és azt hiszem az eltelt idő alatt is inkább én gyakoroltam többet,

de most mégis ledönt a lábamról és átnyargal rajtam. Utánkapok, de hiába, eltűnik az éjszakában, otthagya engem ezzel az lánnyal a földön és a Tharr poklára való fejfájással.

A lány mellé görnyedek, hallok a saját szavaimat, hogy ne aggódjon, hogy minden rendben, hogy nem lesz semmi baj, nyugtatom, de mégis mintha kívülről látnám magamat. Megvizsgálom a sebét, két lyuk a nyaktájékon, vérnáson is elfőrdül az ilyen, kendőmmel próbálom elállítani a vérzést ... ami nincsen. Megmerevedek. A lány teste hófehér, kéken világít a második hold fényében. Halott.

Nem tudom meddig térdelek mellette, nem tudom mire gondolok, mit érzek. Nekem senki sem mondja, hogy minden rendben, hogy nem lesz semmi baj. Ott vagyok egy halott lánnyal, akit nem ismerek, ott van egy lány a toronyban, aki jobban ismer mindenki másnál, ott vagyok, ahol megesküdtem, hogy többé nem leszek. Ordításom olyan mélyről jön és annyira őszinte, hogy Vesche minden alvója megrezzen álmában, pedig nem is arról érkezik most a hangom.

Fegyvertlenül közeledek a kúriához. A pietor szó nélkül beenged, de a benti örök úgy látszik külön utasítást kaptak, hogy átkutassanak. Toroni logika. Magasra feltartom a kezemet, amiben egy üveg átlátszó pálinka lötyög csak, amit az álomnász mélyén emeltem el a pultról, mert szükségem volt rá. Továbbengednek és végigdübörgök a lépcsőn, magamban átkozva a lépcsőt, hogy nem nyekereg, jelezve jöttömet.

Udvariasan kopogok a dolgozószoba ajtaján, elképzelem a könyvespolcok magasában kuporgó fegyveresek feszültségét, majd belépek. Legjobb gyerekkori barátom a fotelben ül, arca valamivel pirospozsgásabb, ahogy kiveszem a gyertya fényében és kezeit az ölében lévő pokróc alatt nyugtatja. Fejével biccent, helyet kínál és én elfogadom.

Faradtan rogyok le, az asztalra csapom a karcos toroni pálinkát. Mélyeket lélegzem, ő nem. Szemének vöröse lassan fakul csak ki, mint éjszakai ragadozóké, miután biztonságban érzik magukat a fészükben és igaza van. Itt még én sem mernék rátámadni, lehet bohóckodni kicsit a pietorokkal, próbára tenni büszkeségüket és éberségüket, de harcban ... nem.

- Figyelek – töröm meg a csendet, amikor már megfelelőnek érzem rá az időt és barátom belekezd.
- Nemsokkal azután történt, hogy elmentél. Magamra maradtam és a világ ... megbolondult. elvesztettem a szüleimet, bizonyos értelemben a nővéremet is. Nem hittem, hogy valaha túl lesz rajta, hogy elmentél ... társadalmi helyzeted ellenére mindig is te voltál az egyetlen, akivel szót értett ... annyi minden másképp kellett volna, hogy alakuljon. A Zászlóháború ... meg kellett volna nyernünk ... Morgena ... sose kellett volna visszatérjen ... akkor talán.
- Akkor talán nem kezdted el Orwellát szolgálni.
- Igen – nyelt egyet barátom – akkor talán nem. Honnan jöttél rá?
- A külvilágban is vannak kígyófészek, de ott sokkal jobban titkolják, mintsem házad minden egyes tharr szobrát egyformán rombolják le.
- Eljöttek hozzánk ... védelmet kértek ... szállást kértek ... aztán ...
- Többet ... vagyont, kapcsolatokat – ekkor szigorúan a szemébe néztem – lelkeket.
- Igen, így történt. De tudnod kell, hogy nem akartam önként adni, nem akartam egyiket sem.
- Kényszerítettek ... – vicсорítottam neki, hogy a magam tompa szemfogaira mutassak.
- Igen, kényszerítettek – azt ígérték, hogy így nem kell aggódnom a családom vérvonala miatt ... hogy lesz elég időm megtalálni a megfelelő arát ... hogy nekem adják az örök életet ...
- ... kárhozatot inkább. Orwella szolgáitól nem lehet könyörületet remélni. Symone?

- Megtettem mindent, hogy távolra kerüljön tőlük, hogy ne bánthassák. Mikor majd megint eljönnek ő már nem lesz itt, biztonságban lesz Shulurban, távol a kígyóktól. Én viszont gyenge vagyok ... nem vagyok képes magammal végezni. Nap mint nap itt ülök a szobában és arról álmodok, hogy elhúzom a függönyt. Szolgáim nem ölhetnek meg, még parancsra sem, különben a törvények szerint halállal lakolnak.
- Ahogy engem is megölnek, hogyha végzek veled ...
- Meg akartalak kérni, nem akartam, hogy elmenj csak így, könyörögni akartam, de ...
- Túl sok időt telt el.
- Igen.

Hátradőltem a fotelben, kinéztem az elhúzott függönyre. Pár óra hajnalig. Megreccsent az egyik könyvespolc teteje az ott lapuló pietor súlya alatt. Barátomra néztem, az összetört, lelkét elvesztett toronira, aki körül gyorsabban változott a világ, minthogy felfogni képes lett volna ... de már késő volt. Ha itt maradok ... nekem is ilyen sorsom lett volna? Vajon számomra is késő, hogy ne így végezzem?

- Sohasem késő – válaszoltam meg magamban feltett kérdésemet – hogy régi barát igyon egyet a régi idők emlékére.
- Belegondoltál Axel, hogy mi még sohasem ittunk igazából? – kérdezte a velem szemben ülő lény meghatódva kissé.
- Akkor ... barátom ... legyen ez egy különleges alkalom.

A kék hold már ívének végén járt, amikor elbúcsúztam barátomtól. Az öres üveggel hadonászva indultam el a házak útvesztőjében, míg ő a kúria kapujának dőlve figyelte távozásomat és minden egyes hátrafordulásomnál integettünk egymásnak. Talán az ital tette, de örültem, hogy élek, hogy az vagyok aki és hamarosan megint elmegyek innen.

Lábaim azonban jobban ismertek, mint az ereimben lüktető pálinka és olyan útra vezettek, ami elől tudtam, hogy nem térhetek ki. Apró vályogház mellett bukantam ki az utcán, verandáján ezúttal senki, lugasa csendes, csak az ajtófélfá felett üvölt némán örökké a vésett kőmedvefej. Nagyot fújtam és átvetettem magamat az alacsony kerítés felett. A karomon éreztem, hogy égnek állnak a szőrszálak, amint illetéktelenként végigpásztáz az apró házat védő varázs, de végül felismer.

Iszákomat lekanyarítom a vállamról és a lugas közepén lévő székbe helyezem féltő gonddal. Húsz év zsoldja. Ahhoz talán kevés, hogy az ember egy új, fejedelmi életet éljen, de akinek van élete, ellentétben velem, annak lehetősége jobbá tenni vele. A zsákra nézek, aztán a medvefejre. Állom a tekintetét. A férfias jelenetet azonban zaj töri meg a ház belsejéből és én hanyatt homlok menekülök a kerítés felé. Átugrom, átugranék, de a pálinka, a fáradtság, az ajzószer vagy valami egészen más nem engedi.

Átesem az alacsony kerítésen és a porba hasalok. Hallom a bejárati ajtót kinyílni, három-négy zárban is megfordul a kulcs, mire kitárul. Imbolygó fénybogár járja be a kertet kísérteties árnyakat festve a színes virágoknak. Alacsony, idős nő pongyolában tesz néhány lépést, mikor megtalálja az iszákot. Hallom ahogyan kioldozza, felsikolt és az aranyak a köves udvaron szóródnak szét.

Ekkor kezdek el hasoncsúszásban mászni, ami nem túl elegáns, de jelenlegi képességeimnek megfelelő. Könyörgök és fohászkodok az isteneknek, hogy ne, hogy ne halljam meg azt, azt a hangot, hogy ne kelljen felegyenesednem és szembefordulnom vele, hogy ...

- Kisunokám? Te vagy az? – minden odavan. Legyőztek, vesztettem. Felegyenesedem.
- Igen nagyanyám, én vagyok az.

Addig beszélgetünk a kertben, amennyi megmaradt még az éjszakából. Amikor már fázni kezd bekísérem. Addig hallgatja történeteimet, ameddig el nem alszik. Végigjárom az apró házat, gyerekkorom díszleteit, a szolgák egykori szállását, amit varrodának rendezett be és fekhelyet keresek. De végül mellette ér utol az álom a nagy baldachinos ágyban, mint gyermekkoromban, amikor nem tudtam elaludni.

Vesche másnap szörnyű hírre ébred. A város nemes famorja álmában elhunyt. A kyrek szokásos vérbaját emlegetik sokan, mások megjegyzik, hogy gyerekkorában is sokat betegeskedett. Senki sem hozza összefüggésbe azzal, hogy az álomnászokon már halnak meg ajzószerektől fiatalok véletlenül. Én nehezen alszom és rosszul ébredek. sokáig tart, míg a pálinkával szervezetembe vitt ezüstport kiadom magamból az árnyékszéken.

Napokig maradok vendégségben, végignézem, ahogy a díszes katonai menet élén a shuluri piperkóc elviszi Symone-t magával. Csak áztatom magamat, hogy lát engem a tömegben. Azt beszélnek festményeit elégette mielőtt új urával tartott, pedig akadt közöttük jópár szép darab. Nem hiszem, hogy bárki is látta valaha a képeket, ahogyan azt sem, hogy mit érzett Symone az öccse halála után és neheztelt e rám vagy egyáltalán tudta e. Persze, hogy tudta, toroni nő és mostmár asszony is.

Megegyezek nagyanyámmal, hogy a pénzből beköltözik Pírbe. Ott is elkél a jóféle boszorkány. Pár napig töltekezem a kihagyott idővel és étkekkel, történetekkel és pletykákkal, amiknek a fele sem érdekel, de jó hallani a hangján. Távozásom reggelén iszákomba rejtek egy kristályt, ami nagyanyám fiatalkorában készült róla és nagyapámról, nem sokkal azután, hogy megnyert valami boszorkányversenyt, aminek nagyapám volt a fődjaja. Toroniak ...

Az utam visszafelé sokkal könnyebb, mint idefelé volt. Segít, hogy a távolban lassan növekvő látványa elvonja kissé a figyelmem az unalmas alföldek képétől. Különben is, ahogyan egy kalandozótársam mondta egyszer, visszafelé úgyis minden ösvény újnak tűnhet. Igaza volt. Előbb magamban, aztán egyre hangosabban dúdolok egy régi dalt a mi vérnászaink idejéből.

„Utazz messzebb, mint az éjszaka fekszik a nappaltól,

Addig vándorolj, ameddig a szerelem nem lesz mindened.

Tündék mesés folyamain evezz csak végig bátran,

Utazz, menj és soha többé ne térj vissza.”

Nem kellett csalódnom. Előbb a Gyógyítót szúrtam ki egy ösvény mentén a bokorban, aztán a szerzetest leptem meg meditáció közben ... ami nem túl nehéz általában. A táborba visszatérve Ayala egy fa tövében dzsad ülésben virágkoszorút font, a színéből ítélve már napok óta. Mellé álltam, ő pedig rámnézett. Szerettem volna kiolvasni érzelmeit a tekintetéből, de aki kiigazodik egy elfen, az vendégem egy italra.

- Nem is tartott sokáig – jegyezte meg és könnyedén talpra állt csak a lába erejét használva fel, hogy a virágkoszorúnak ne legyen baja.

- Nekem túl hosszúnak is tűnt azt hiszem – mereven néztem rá és arra gondoltam, hogy hogyan köszönhetik egymást a népe tagjai amikor valóban hosszú vagy nehéz idő után találkoznak.
- Indulhatunk? – kérdezte kicsit türelmetlenül és a virágkoszorút a fára akasztotta.
- Bármikor – feleltem és együtt indultunk a lovakhoz, amiket a többiek addigra már felkészítettek.

Könnyedén a nyeregben teremtek, nekem azért még beletelt pár próbálkozásba, de aztán úgy éreztem biztosabban ülöm meg az állatot. Kicsit még próbálgattam a kantárt, aztán biztosan Ayala mellé irányítottam a lovat, neki is feltűnt a szokatlan magabiztosságom. A többiek is mellénk zárkóztak, ahogy a köztünk és a tenger között elterülő tiadlani fővenyt vizslattuk.

- Nem is kérdeztem. Megtaláltad, amit odaát kerestél? – kérdezte Ayala látszólag könnyedén, de én tudtam, hogy ez olyan gesztus amit már az emberektől tanult, hogy leplezze érdeklődését.
- Szerinted mit kerestem? – válaszoltam kérdéssel, amire felhúzta a szemöldökét, de derűs mosolyomat látva, ami valóban ritka, nem vette fel a dolgot.
- Örülök, hogy visszajöttél – választ sem várva oldalba rúgta a lovat és vágatába kezdett – versenyt a tengerig! – sodorta felénk csilingelő hangját a szél.

Mi is utánaeredtünk. A szerzetes és a gyógyító valamennyire lemaradva, kímélte a lovát a hirtelen megterheléstől én azonban a lány nyomában maradtam. Hallottam a kacaját és szinte éreztem testének friss mezőillatát, ami nem népének sajátossága, hanem az övé. Én is nevetni kezdtem, mély kappanhangon, amin nem szoktam merni, de aztán éreztem, hogy valamelyest szelidül, végül, szinte gyerekhangon kacagva suhantam a lány után.

Mert én így döntöttem. Mert ezt az életet választottam. Mert előttem egy olyan lény rohant, amelyik sohasem öregszik és sohasem változik meg ameddig élek ilyen lesz, állandó és örök. Minden patadobbanással esztendők foszlottak le rólam, fiatalnak éreztem magamat, ahogyan űzhettem egy olyan célt, egy olyan nemes vadat, amelyik sohasem lesz méltatlan az erőfeszítéseimhez.

Ez sem szerelem ... ez annál sokkal több, sokkal nagyobb dolog. Ahogy a szemünk előtt a vágatában lassan kiteljesedett a Quiron tenger úgy éreztem, hogy a világ nyílik ki előttünk. Oda mehetek és akkor és azzal akivel csak akarok, hogyha úgy van akkor társaimmal, Ayalával, akinek talán fel sem fog tűnni, hogyha egy napon kidőlök mögüle a nyeregből és nem megyek tovább.

Ez az én harcom. Örökké fiatalnak érzem magamat, örökké olyan problémák tornyosulnak majd fölém, amit fel sem érek a csatacsillagommal, de sohasem leszek egyedül. Az a rengeteg kalandozótárs és sors, ami keresztezi az enyémet itt marad bennem és azután is, miután az istenek meghalnak, miután ynevből nem marad más csak por a semmiben ... Mindez benne van ebben a pillanatban.

2014.